

Arrest

nr. 148 507 van 25 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 18 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 februari 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 maart 2012 diende de verzoekende partij bij de Belgische ambassade te Damascus een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf.

Op 29 maart 2012 werd haar dit visum geweigerd.

Op 26 februari 2013 diende de verzoekende partij bij de Belgische ambassade te Beiroet een nieuwe aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf.

Op 28 februari 2013 werd haar dit visum geweigerd.

Op 9 december 2014 diende de verzoekende partij in België een asielaanvraag in. Uit het Eurodac-verslag bleek dat zij op 23 september 2014 reeds een asielaanvraag indiende in Portugal.

Op 6 januari 2015 werd aan de autoriteiten van Portugal een terugnameverzoek gericht op basis van artikel 18 (1) (d) van Verordening 604/2013 (hierna: Dublin-III-Verordening).

Op 17 januari 2015 verklaarde Portugal zich, overeenkomstig artikel 18 (1) (d) van de Dublin-III-Verordening, akkoord met de terugname van de verzoekende partij.

Op 4 februari 2015 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw , die verklaart te heten(1):

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Portugal toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang töt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1) d van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 09.12.2014 asiel in België. Hij legde geen reisdocumenten voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België reeds op 23.09.2014 asiel vroeg in Portugal. Op 06.01.2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Portugese instanties, die op 17.01.2015 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. De betrokkene werd gehoord op 19.12.2014 en verklaarde dat hij Syrië in december 2013 of januari 2014 heeft verlaten. Hij verklaarde dat hij naar Libanon reisde waar hij bij zijn ouders verbleef tot 20.09.2014. Betrokkene verklaarde dat hij vervolgens met zijn eigen paspoort met het vliegtuig naar Portugal is gereisd. Zijn paspoort zou hij onderweg verloren zijn. Betrokkene verklaarde aanvankelijk dat er, behalve een visum voor Libanon, geen visa in zijn paspoort stonden. Later verklaart betrokkene dat hij een transit had in Portugal om verder te reizen naar Brazilië waarvoor hij ook een visum had. Uit naamsonderzoek in het VIS (Visa Information System) blijkt dat aan betrokkene inderdaad door de Franse autoriteiten in Libanon een transitvisum werd afgeleverd.

Betrokkene verklaarde dat hij na aankomst op de luchthaven van Lissabon werd vastgehouden. Hij verklaart dat zijn vingerafdrukken werden genomen, maar dat hij er geen asiel vroeg. Later geeft betrokkene toe dat hij er inderdaad een asielaanvraag ingediend had, maar dat het altijd zijn bedoeling was naar België te komen. Betrokkene verklaarde dat zijn asielaanvraag er werd afgewezen en dat hij na ongeveer 2 maanden werd vrijgesteld, rond 21.11.2014. Betrokkene zou onmiddellijk naar België zijn vertrokken via Spanje en Frankrijk. Hij stelde nog een tiental dagen in België in een hotel te hebben verbleven vooraleer hij op 09.12.2014 asiel vroeg op de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij naar België kwam omdat zijn broers in België zijn. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Portugal omdat hij er een negatieve beslissing kreeg inzake zijn asielaanvraag. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 604/2013 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag töt Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt

om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door overdracht aan Portugal een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn gehoor van 19.12.2014 verzet tegen een overdracht aan Portugal omdat hij er een negatieve beslissing kreeg. Hierbij wijzen we er op dat het afwijzen van een asielaanvraag en het eventueel vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen inbreuk impliceren op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er moet verder worden opgemerkt dat de Portugese instanties met hun akkoord van 17.01.2015 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de betrokkene in Portugal, indien hij dat wenst, een nieuwe asielaanvraag zal kunnen indienen. De Portugese instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een onderzoek van die asielaanvraag. Verder merken we op dat Portugal de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Portugal het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Portugal is gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Portugese instanties behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Portugal kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Portugese autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Portugal kent verder onafhankelijke beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene in september 2014 ingediende asielaanvraag niet op een gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. Betreffende de verklaring van betrokkene dat 2 broers (S.I. en S.A.) in België verblijven, merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zus van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikelen 17(1) en 17(2), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. De betrokkene, geboren in 1986, verklaarde tijdens zijn verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen. Beide in België verblijvende broers zijn gehuwd. Betrokkene verblijft niet bij één van zijn broers, maar in een opvangcentrum. Voor hij asiel vroeg, verbleef betrokkene nog 10 dagen in een hotel. We benadrukken dat op grond van deze verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn broers en hem zou bestaan. Verder merken we op dat zijn broers reeds respectievelijk sinds 2000 en 2001 in België verblijven. We besluiten uit voorgaande vaststellingen dat er in dit geval geen sprake is van daadwerkelijke en hechte banden, die nopen tót een toepassing van de soevereiniteitsclausule. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Portugal zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De Portugese autoriteiten zullen bovendien minstens drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Portugal een reëel risico loopt op blootstelling aan

omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Portugese autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Portugal. “

Op diezelfde dag werd haar eveneens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats betekend.

Op 23 februari 2015 werd de verzoekende partij onder escorte gerepatrieerd naar Lissabon.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad de niet ontvankelijkheid op van het beroep wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang om reden dat de verzoekende partij reeds teruggeleid werd naar Portugal.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet juncto artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet haar bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

De vaststelling dringt zich op dat de verzoekende partij aan Portugal werd overgedragen op 23 februari 2015, waardoor het belang van de verzoekende partij lijkt verloren te zijn gegaan.

Gevraagd naar het actueel belang dat de verzoekende partij nog heeft bij het beroep, stelt de raadsman van de verzoekende partij ter terechtzitting zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), quod non in casu.

In casu kan niet worden vastgesteld dat de vernietiging van voormelde beslissing de verzoekende partij nog enig voordeel kan opleveren en dat zij een actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Er wordt geen actueel belang bij huidig voorliggend beroep aangetoond.

Het beroep is, gelet op het ontbreken van een actueel belang, onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende juni tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU